

Sá eldsbrunan í Moskva í 1812

Der fortaltes ogsaa om en Luftspejling, som viste Moskvas Brand i 1812. En mand fra Vaagø var ude i Haugen, og da han kom gaaende forbi Sørvágsvatn, saa han en brændende By og i Gaderne en masse Mennesker, som løb frem og tilbage. Han blev syg og var ved at dø af skræk over dette Syn, da han troede, at Verdens Ende var kommen. Han blev dog rask igen og fortalte dette for Præsten, som heldigvis var en oplyst Mand og optegnede hvilken Dag og Time Manden havde set det, og da man siden fik at høre, at Moskva var brændt under Napoleons Tog i Rusland, stemmede det nøjagtigt med det Klokkeslæt, Manden havde opgivet.

Tegningen blev godt forvaret i min Brystlomme og vi brugte vore Ben igen for at naa hen til Udflugtens Formaal. Da vi var tæt derved, blev der Uenighed. Nogle vilde op paa Stigafjall, andre paa Tunguliðsfjall, og jeg var blandt de sidste. Ude paa Fjeldet var det storartet dejligt, og vi sad nu og kiggede, sommetider ned over Nordredal, sommetider over det store, blanke dejlige Hav. Alt laa saa stille og fredeligt i Søndagens Ro.

Saa kom Sangbøgerne frem og, snart rungede Fædrelands-sangene fra Fjældets Tind. Alle Sangene blev sungne tostemmigt og blandet de smukkeste var ”Yderst mod Norden lyser en Ø” og ”Høje Nord Friheds Hjem”. Men allersmukkeste lød vores Nationalsang ”Eg oyggjar veit,” som der især blev lagt vægt paa at synge pænt. Sangene forstummede, og Madposerne blev atter aabnede og tømte. Sikken en Humør der var over hele Linjen. Man passierede i et væk med Munden fuld af Mad, men det gjorde ikke noget. Naar vi var færdige med at spise, tændte vi vores Piber, Damerne deres Cigaretter og vældige blaa Røgskyer hvirvleres op i Luften og blev staaende ovenover vore Hoveder, saa stille var der.

Dette kunde dog ikke vare i længden. Vi maatte hjem igen og under Støj og Latter gik det ned igen ad Fjeldet. Paa en dejlig ”fløte” nede i Havnedal blev der leget Enkemand og Mage, og da man var ked deraf, fortsattes Hjemturen.

Paa Skæve Træbro samledes hele Troppen og under afsyngelse af ”Der er et Land, dets Sted” o.s.v. marcherede vi saa ind i Thorshavn, hvor man saa spredtes for senere om Aftenen at samles til Dans i Afholdshuset.

Kl. 12 holdtes der op, det var sent nok, for de fleste var ganske sikkert meget trætte og trængte til Hvile efter den for uvante nogen anstrengende Tur.

Søndag 1. juni

Fyrsta valið hjá Jóannes Patursson

I Dag er der Rigsdagsvalg. Vejret er daarligt, saa der er kun meget faa Vælgere som er kommet fra Bygderne. Jeg har været oppe og hørt paa, mens man valgte, og jeg har talt Stemmerne. Da Overlærer Berg havde været og valgt Poulsen, stillede han sig hen til Vinduet med et triumferende smil, men dette forsvandt efterhaanden, thi efter ham fulgte 33 Stemmer i slag for Patursson, og før end de 33 Stemmer var afgivne, var

Bakar Hansen

Overlæreren forsvundet. (Sum tað skilst varð atkvøtt munnliga).

Landfogeden (Engelstoft) saa ogsaa meget slukøret ud. Han sad bag ved et Bord og dækkede sin lille uanselige Skikkelse med en stor Avis. Udfaldet blev, at Johannes Patursson fik 78 Stemmer og Joen Poulsen 20 Stemmer.

Mange af de thorshavnske Arbejds mænd, der stemte paa Højremanden, var saakaldte Kanutter, saadan nogen de store Købmænd havde i sin Magt.

Samlaða úrslitið av hesum vali var, at Jóannes Patursson fekk 356 atkvøður og Joen Poulsen fekk 199. Valluttøkan man hava verið vánalig, men meirilutin var greiður.

Val var longu aftur í 1903, og tá var bæði stórri luttøka og javnari býti av atkvøðum. Hesa ferð fekk Jóannes Patursson 488, meðan mótvalevnið fekk J. H. Schrøter 478, so her reið tað um snarið.

Søndag 30. var der nogen og 30 Sudringer paa Udflugt her i Thorshavn med Dampskibet Smiril. Da Smiril ankom ved 12 Tiden roede flere store thorshavnske Baade ud til den med Flag i Stavn for at modtage Passagererne. De som først blev fyldte, ventede indtil den sidste. Saa var fyldt med Passagerer og hele flaaden

roede saa ind paa Kongebroen, hvor Sudringerne blev modtaget af deres Venner og Bekendte. Mellem kl. 1 og 2 blev der startet en lille Udflugt i Haugen, sum skulde være meget gemytlig.

Klokken 9 præcis om Aftenen begyndte Dansen, hvortil vi hele Orkestret, 8 i alt, spillede. Kl. 12½ gik man tilbords. Hele Tiden mens man spiste blev der holdt Taler, for det meste om gamle Mortensen, der blev prist saa forfærdelig (og hele de andre Mortensener) af Jens Mohr, Jens Evensen og flere Kanutter. Til slut talte Poul Jensen om, at der ogsaa var andre Sudringer med, og man skulde ikke glemme dem o.s.v. Han talte storartet. Da spisningen var færdig, tog Herrerne fat med at rydde. Nogle bar Bænke, andre Flasker, Fade m.m. Saa spillede Musikken igen og Humøret var Storartet over hele Linien. Kl. 2 standsede Musikken op, og Salen tømtes efterhaanden af Mennesker, men fra Klubben, Salen og Kælderen rungede nu Sangen ud imod os. Der dansede man nu færøsk Dans, især de lidt overkørte Personer. Captain Clausen peb flere Gange, men først da Klokken var bleven 3, var man kommen i Baadene.

Der blev raabt hele Vejen, saa langt man kunde høre ”Thors-havnerne leve”, og mangfoldige Hurraraab rungede ud i den stille Sommernat. Langsomt gled Baaden udefter, men det kan nok være, at de tog fart paa sig, da de saa Smiril dampe afsted. Der blev roet bagefter Smiril, og til sidst stoppede den op, og baadene lagde til. Smiril sejlede videre med de glade Sudringer, som nok var lidt tunge i Hovedet, naar de skulde til deres Arbejde morgenen efter.

14. juli

I dag er Smiril paa udflugt i Klaksvig, Hvannasund og Viderejde med over 100 Thorshavnere. Her i Thorshavn har vi i dag det væmmeligste Regn, saa at jeg har siddet inde hele Dagen og læst Zacharias Niclassens dejlige Fortælling ”Kulsvierne” i en gammel ”Husven.” Jeg er helt henrykt derover, saa jeg tror, at jeg læser den én gang til.

I Aften blev der ingen Dans, som jeg glædede mig saa meget til. Men det unge Folk er med Smiril og danser naturligvis i Klaksvig i stedet for.

15. juli

Botnia er kommen fra Island, og med den har jeg skrevet Brev til

Petur Alberg málaði sanatoriið í 1921. Í hesum sambandi er henda myndin tikin. Kenst nakar við hesar persónar?

Ein serlig sanghending. Veit nakar um hesa mynd?

Postkort úr Havn í 1902

min Fader, som nu er i København for at faa mere Kundskab om Havevæsen. Han rejste med Egil den 26. f.M.

16. august

I Aften havde vi for første Gang en firstemmig Sang (blandet Kor). Vi har øvet paa de enkelte Stemmer de to forrige Aftener og først i Aften fik vi pænt sammen-sunget. Det var den smukke finske Folkemelodi ”Fjerran han drøjer fra grønskande dalar,” som baker Hansen havde valgt til at begynde med, da den var meget let. Desuden gik en trestemmig ”Naar Løvet falder” rigtigt godt i Aften, og gamle Hansen glædede sig derover.

Thorshavn, Tirsdag den 1.st October 1901:

I Aften havde vi en rigtig hygge-

lig Aften i Sangkurset. Der var mødt.....

Hetta var dagbókin

Her endar dagbókin mitt í einum setningi. Kanska hevur mamman rópt eftir honum at fáa sær at eta, og so er hann givin og hevur ikki tikið hesa dagbókina upp aftur.

Tað sær eisini út, sum at hugurin at skriva hevur verið i minking í hesum umfari. Tað seinasta, sum hann annars skrivaði, var í august.

Men eftir hann liggur henda einastandandi frásøgn um, hvussu ein drongur upplivir Havnina fyrri meira enn 100 árum síðani.

Petur skrivaði nógv seinni, sum lesararnir av Miðvikuni eisini hava sæð, og helst kemur meira frá hansara hond í blaðið.